

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 206/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 grudnia 2021 roku w sprawie II K 439/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony nie uruchomił silnika pojazdu i nie ruszył samochodem przed zajęciem mu drogi przez policjantów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty zawarte w apelacji prokuratora są zasadne.</p> <p>Sąd Okręgowy nie odnajduje żadnych powodów, dla których świadkowie M. Z. i R. R. mieliby w tej sprawie narażać się na odpowiedzialność karną i utratę pracy składając fałszywe zeznania. Przecież samochód, co do którego podjęli interwencję, zanim ruszył parkował w miejscu, w którym obowiązywał zakaz zatrzymywania się, więc gdyby faktycznie pojazd prowadził brat oskarżonego (R. Ś.), to ich akcja i tak zakończyłaby się "sukcesem" i byłaby oceniona jako zasadna, bo ukaraliby go mandatem (o ile byłby trzeźwy na tym by się skończyło). Nie jest winą tych dwóch policjantów, że inny funkcjonariusz publiczny odpowiedzialny za prowadzenie dochodzenia tak późno przesłuchał R. R., a M. Z. nie przesłuchał</p>		

wcale i nie wystąpił o zabezpieczenie nagrań z monitoringu zanim nie zostały automatycznie usunięte (k. 67). To, że świadkowie ci po upływie dłuższego czasu (przy czym R. R. raptem po niecałych trzech miesiącach, więc w realiach polskiego procesu karego wcale nie tak późno - k. 42) pamiętali dokładnie okoliczności zdarzenia zostało przez nich logicznie wytłumaczone - wszak rzadko zdarza się, że zatrzymuje się pojazd z dwoma braćmi bliźniakami w środku, w dodatku pijanymi, z których jeden próbuje "wrobić" drugiego w prowadzenie samochodu pod wpływem alkoholu (Sąd Okręgowy też długo będzie pamiętał tę sprawę). Omyłka pisarska w nazwie ulic w rejonie których doszło do interwencji zawarta w notatniku służbowym M. Z. nie ma żadnego znaczenia, wszak nie budzi żadnych wątpliwości, gdzie do niej doszło i jaka była jej przyczyna (złamanie zakazu

zatrzymywania się)
- wynika to z
wyjaśnień
oskarżonego i
zeznań jakie złożyli
R. Ś., M. Z. i R. R..

Natomiast R. Ś.,
jako rodzony brat
oskarżonego (w
dodatku bliźniak),
ma wyraźny
emocjonalny powód
aby składać fałszywe
zeznania w celu
wybronięcia tak
bliskiej mu osoby.
Przy czym Sąd
Okręgowy wcale
nie opiera odmowy
wiary jego
zeznaniom
wyłącznie na jego
pokrewieństwie z
oskarżonym,
albowiem za tym,
że świadek ten
kłamie przemawiają
dodatkowo zeznania
w/w świadków w
osobach M. Z. i R.
R. oraz zasady logiki
i doświadczenia
życiowego (o
których Sąd
odwoławczy napisze
poniżej).

Otóż Sąd Rejonowy
nie zwrócił uwagi,
jak nielogiczna i
niezgodna z
doświadczeniem
życiowym jest wersja
oskarżonego i jego
brata bliźniaka,
według której to R.
R. miał prowadzić
pojazd do sklepu
monopolowego aby

kupić im po dwa piwa (czekała ich braterska rozmowa), w tym celu wsiadł za kierownicę samochodu na co dzień użytkowanego przez oskarżonego, gdyż ten był już pijany, ale po wyjściu ze sklepu to jednak oskarżony usiadł za kierownicą samochodu, a świadek na miejscu pasażera. Przecież to nielogiczne. Świadek pytany o tę zagadkę stwierdził, że oskarżony usiadł za kierownicą bo chciał włączyć radio i posłuchać muzyki (k. 75). Jest to niedorzeczne z dwóch powodów - po pierwsze, aby posłuchać muzyki nie trzeba siadać na miejscu kierowcy, po drugie, aby włączyć radio (także w tym samochodzie co potwierdził świadek - k. 75) trzeba mieć kluczyki i przekręcić je w stacyjce, żeby włączyć zapłon. Tymczasem oskarżony i świadek uparcie twierdzili (wbrew zeznaniom w/ policjantów), że kluczyki do samochodu znajdowały się głęboko w kieszeni R. Ś. – jak zatem oskarżony miałby włączyć radio,

przecież samo zajęcie miejsca na fotelu kierowcy tego nie umożliwiałoby .

Kolejną nielogicznością w wersji oskarżonego i jego brata bliźniaka jest to, że po interwencji policjantów R. Ś. nie odjechał jako kierujący z tamtego miejsca, tylko zadzwonił do swojego kuzyna, aby ten odprowadził samochód oskarżonego (zgodnie wyjaśnia o tym oskarżony - k 71 i świadek - k. 75). Przecież gdyby R. Ś. był trzeźwy (jak twierdzą obaj bracia bliźniacy), to on odjechałby stamtąd do miejsca zamieszkania oskarżonego, a nie fatygował o północy jakiegoś enigmatycznego kuzyna (którego danych oczywiście ani oskarżony, ani świadek nie podają). Nieudolna próba wytłumaczenia tego przez oskarżonego i świadka, polegająca na przedstawieniu R. Ś. jako znerwicowanej i kruchej osoby, która była tak roztrzęsiona interwencją policji, że nie mogła sama prowadzić

samochodu, jest nedorzeczna, nie została uprawdopodobniona żadną dokumentacją (świadek ma się ponoć od lat leczyć na nerwicę) i Sąd Okręgowy w nią nie wierzy.

Zatem oskarżony i jego brat bliźniak R. Ś. kłamią w tej sprawie, dlatego nie można opierać się na ich wersji zdarzeń. Natomiast nie ma żadnych przekonujących argumentów, aby nie dać wiary świadkom M. Z. i R. R., więc to na ich zeznaniach należy budować stan faktyczny.

Na zakończenie wskazać należy, że przecież oskarżony raptem niecałe półtora miesiąca później ponownie jechał tym samym samochodem w stanie nietrzeźwości (czyn z punktu II aktu oskarżenia, za który został słusznie skazany), spowodował kolizję, uciekał z miejsca zdarzenia i złapany został dzięki obywatelskiej postawie innego kierowcy, który widząc zdarzenie pojechał za nim i go zatrzymał (zeznania

<p>P. D. k. 15). Świadczy to o tym, że oskarżonemu łatwo jest łamać prawo w zakresie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości (zresztą nie tylko, jak wynika z danych o jego karalności), oraz, że nie należy do osób spolegliwie przyjmujących odpowiedzialność za swe czyny (ucieczka z miejsca kolizji co do czynu z punktu II aktu oskarżenia, pomawianie przed policjantami brata bliźniaka, że to on prowadził pojazd co do czynu z punktu I aktu oskarżenia). Dodatkowo przekonuje to Sąd Okręgowy, że oskarżony mówi nieprawdę w swych wyjaśnieniach co do czynu z punktu I aktu oskarżenia, a jego brat bliźniak R. Ś., kierując się złe pojętą miłością do najbliższego członka rodziny, wspiera jego kłamliwą wersję.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o uniewinnieniu zawartym w punkcie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

1 wyroku i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Było to powyżej omówione.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W zakresie czynu z punktu II aktu		

oskarżenia wyrok utrzymano w mocy.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
W tym zakresie nie podniesiono zarzutów, a kontrola odwoławcza przeprowadzona z urzędu doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, iż skazanie za czyn z punktu II aktu oskarżenia jest słuszne.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Uchylono wyrok co do zawartego w punkcie 1 wyroku rozstrzygnięcia o uniewinnieniu od czynu z punktu I aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, że oskarżonego należy skazać za czyn z punktu I			

aktu oskarżenia, więc wobec jego uniewinnienia od tego czynu wyrok w tym zakresie należało uchylić i w tej części przekazać sprawę do ponownego rozpoznania (art. 454 § 1 kpk).

1.1.8.

***Zapatrywania
prawne i
wskazania co do
dalszego
postępowania***

W zakresie czynu z punktu I aktu oskarżenia Sąd Rejonowy dokona ponownej oceny dowodów mając na uwadze powyższe rozważania Sądu Okręgowego. Co do bezpośredniego przeprowadzania dowodów Sąd Okręgowy nie widzi takiej konieczności i uprawnia Sąd Rejonowy do szerokiego zastosowania instytucji ujawnienia dowodów z art. 442 § 2 kpk, albowiem to nie sposób ich przeprowadzenia, tylko ich błędna ocena doprowadziły do nieprawidłowych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego

<p>sprawę można zakończyć na jednym krótkim terminie rozprawy, a jedynym powodem braku merytorycznej decyzji na etapie odwoławczym jest reguła ne peius z art. 454 § 1 kpk.</p>	
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. Koszty Procesu</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7. PODPIS</p>	

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>	
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>prokurator</p>
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>uniewinnienie od czyni zarzuconego w punkcie I aktu oskarżenia</p>

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana